

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/44/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613213318
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5613213318.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Y., E. XXXX/X, právne zastúpený JUDr. Luciou Hurajovou, advokátkou, so sídlom v B. C., X. C. XXX, proti žalovaným: v rade 1/ JUDr. T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. P., X. E. XXXX/XX, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária GOGA a spol., s.r.o., so sídlom Kopeckého 4, Košice - mestská časť Juh, IČO: 36 863 947, v rade 2/ P. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., J. XXXX/XX, právne zastúpený JUDr. Dušanom Jančim, advokátom, so sídlom v B. C., N. XXX, v rade 3/ T. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. P., M. XXX/XX, právne zastúpený JUDr. Gáborom Szárazom, advokátom, so sídlom v D. P., N. XX, v rade 4/ W. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., C. XXXX/X, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária Mgr. Štefan Rybovič, s.r.o., so sídlom Budovateľská 36, Stará Ľubovňa, IČO: 47 253 088, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, na odvolanie žalovaných v rade 1/, 2/ a 3/ proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 28. novembra 2019 č.k. 7C/321/2013-488 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 8. decembra 2020 č.k. 7C/321/2013-652, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. **z o s t á v a n e d o t k n u t ý .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej bol žalovaný v rade 1/ zaviazaný k povinnosti spoločne a nerozdielne so žalovanými v rade 2/ a 3/ zaplatiť žalobcovi sumu 949,46 eur, **m e n í t a k**, že žalobu voči žalovanému v rade 1/ **z a m i e t a .**

Žalovanému v rade 1/ **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti, v ktorej boli žalovaní v rade 2/ a 3/ zviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 949,46 eur do troch dní, vo výroku IV. v časti, v ktorej priznal žalobcovi proti žalovanému v rade 3/ náhradu trov konania v rozsahu 14,72% a vo výroku VI. na základe dopĺňacieho rozsudku, ktorým žalobcovi voči žalovanému v rade 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovaným v rade 2/ a 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 1 414,80 eur titulom bolestného, na základe späťvzatia žaloby v uvedenej časti podľa § 145 ods. 1 CSP zastavil (výrok I.). Žalovaných v rade 1/ až 3/ zaviazal k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 949,46 eur titulom ušlého zisku (výrok II.). Vo zvyšnej časti žalobu o náhradu škody titulom ušlého zisku a žalobu vo vzťahu k žalovanému v rade 4/, ako nedôvodnú zamietol

(výrok III.). Vzhľadom na pomer úspechu strán v spore v zmysle podmienok § 255 ods. 2 CSP, priznal žalobcovi proti žalovaným nárok na náhradu trov v rozsahu 14,72% (výrok IV.). Podľa § 255 ods. 1 CSP, úspešnému žalovanému v rade 4/, vo vzťahu ktorému bola žaloba v plnom rozsahu zamietnutá, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov v plnom rozsahu (výrok V.). Na základe dopĺňacieho rozsudku z 8. decembra 2020 žalobcovi voči žalovanému v rade 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal vzhľadom na naplnenie podmienok § 257 CSP, keď prihliadol na skutočnosť, že žalovaný v rade 2/ v priebehu konania uhradil celú sumu bolestného vo výške 1 414,80 eur a nahradil Sociálnej poisťovni aj vyplatené nemocenské vo výške 2 898,70 eur. Tieto skutočnosti vyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Z pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 3T/2/2016 zistil, že rozsudkom z 22.02.2016 bola schválená dohoda o vine a treste s obvineným P. Y. (žalovaným v rade 2/), ktorým žalovaný v rade 2/ bol uznaný za vinného pre skutok, že dňa 01.01.2012 približne o 02.00 hod. v rekreačnom stredisku Liptovia resort v obci Liptovská Porúbka, okres Liptovský Mikuláš, počas silvestrovskej zábavy spoločne s T. E. (žalovaným v rade 3/) napadol I. C. (žalobcu) a to tak, že po tom, čo P. Y. dotiahol I. C. pred objekt centrálnej chaty, kľakol si na neho v oblasti hrudníka a tohto päťou opakovane udieral do oblasti hlavy a pritom T. E. ho kopal do celého tela, čím P. Y. spôsobil I. C. otras mozgu s pretrvávajúcim bolesťou hlavy v rámci postkomočného syndrómu, v dôsledku čoho toto zranenie obmedzilo obvyklý spôsob života žalobcu podľa záverov znaleckého posudku od 01.01.2012 do 29.05.2012, čím spáchal zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ v spolupáchateľstve podľa § 20 TZ, za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 32 mesiacov, ktorého výkon súd podmienične odložil a uložil mu skúšobnú dobu vo výmere 24 mesiacov. Zároveň súd uložil žalovanému v rade 2/ povinnosť v skúšobnej dobe nahradiť poškodenému I. C. spôsobenú škodu vo výške 1 414,80 eur a so zvyškom nároku na náhradu škody súd odkázal poškodenému žalobcu na občianske súdne konanie. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že v priebehu konania žalovaný škodu titulom bolestného vo výške 1 414,80 eur uhradil, v dôsledku čoho žalobca v uvedenej časti žalobu zobrať späť. Z tohto istého pripojeného trestného spisu ďalej zistil, že rozsudkom z 20.06.2018 bol žalovaný v rade 3/ uznaný vinným pre skutok, ktorý sa stal v rovnakom čase a na rovnakom mieste ako u odsúdeného žalovaného v rade 2/ na tom skutkovom základe, že po tom, čo P. Y. dotiahol I. C. pred objekt centrálnej chaty, žalovaný v rade 3/ žalobcu opakovane kopal do celého tela, čím spôsobil žalobcovi pomliaždenie brušnej steny a podozrenie na pomliaždenie obličky vľavo s mikroskopickou prítomnosťou červených krviniek v moči, pričom v dôsledku tohto zranenia bol obvyklý spôsob žalobcu obmedzený podľa záverov znaleckého posudku od 01.01.2012 do 07.02.2012, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ v spolupáchateľstve podľa § 20 TZ, za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorého výkon súd podmienične odložil a uložil skúšobnú dobu vo výmere 2 roky. Zároveň uložil žalovanému v rade 3/ spolu so žalovaným v rade 2/ nahradiť žalobcovi ako poškodenému škodu vo výške 2 707,26 eur. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 12.03.2019 sp.zn. 1To/106/2018 zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 20.06.2018 sp.zn. 3T/2/2016 vo výroku o náhrade spôsobenej škody pri nezmenení výrokov o uznanej vine a uloženom treste. Z pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 4C/38/2019 zistil, že žalobcovi - Sociálnej poisťovni bol priznaný nárok na náhradu škody vo výške 1 449,35 eur titulom vyplatených nemocenských dávok poškodenému žalobcovi počas jeho pracovnej neschopnosti, na ktorú povinnosť zaviazal žalovaných v rade 2/ a 3/, ktorých zodpovednosť bola ustálená v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 3T/2/2016.

2. V znaleckom posudku č. 6/2012 zo dňa 17.04.2012 znalec z odboru zdravotníctva, farmácie, odvetvie chirurgia MUDr. Ján Drobčo popísal poranenia poškodeného žalobcu, ktoré v súvislosti so skutkom utrpel, a to otras mozgu s pretrvávajúcim bolesťou hlavy v rámci možného postkomočného syndrómu po otrase mozgu, pomliaždenia tváre s opuchom, krvným výronom v jarmovej oblasti obojstranne s odreninou vpravo, pomliaždenie očnej gule vpravo s poúrazovou poruchou zorného poľa vpravo, dvojitém videním s podozrením na krvný výron za očnou guľou a možným poškodením zrkovitého nervu retrobulbárne, pomliaždenie sedacej časti vpravo s opuchom a počínajúcim krvným výronom, pomliaždenie brušnej steny, podozrenie na pomliaždenie obličky vľavo s mikroskopickou prítomnosťou červených krviniek v moči. Zároveň znalec obodoval jednotlivé zranenia celkovo na 90 bodov.

3. Vychádzajúc z výsledkov vykonávaného dokazovania, z výpovede žalobcu, žalovaných, svedkov Ing. K. V., P. Y., C. Y., I. C., M. J., I. C. tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní o náhradu škody, dospel k záveru, že zodpovednosť žalovaných v rade 1/ až 3/ na spôsobení škody v zmysle podmienok § 420

ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka bola preukázaná, pričom sa jedná o solidárnu zodpovednosť viacerých škodcov na spôsobení škody podľa § 438 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Podľa § 193 CSP bol pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody viazaný rozhodnutiami Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp.zn. 3T/2/2016, ktorými boli žalovaní v rade 2/ a 3/ uznaní vinnými zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155, resp. § 156 ods. 1 TZ a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ v spolupáchateľstve podľa § 20 TZ, za čo boli odsúdení na úhrnné tresty odňatia slobody, pričom týmito rozhodnutiami bol viazaný aj v prebiehajúcim civilnom sporovom konaní o nároku na náhradu škody na základe podanej žaloby. Za nedôvodnú považoval vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného v rade 3/, keďže v zmysle podmienok § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa žalobca dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá najskôr až v momente, keď žalovanému v rade 3/ bolo vznesené obvinenie uznesením OR PZ Liptovský Mikuláš zo dňa 22.09.2014 a žalobca nárok na súde si uplatnil v subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehote.

4. Nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví považoval za dôvodne uplatnený žalobcom aj vo vzťahu k žalovanému v rade 1/, na základe podmienok § 420 ods. 1, 3 v spojení s § 438 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Je zrejmé, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 23.04.2014 sp.zn. Pl.ÚS 4/2014 zamietol návrh generálneho prokurátora na vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Okresného súdu Bardejov JUDr. T. T. (žalovaného v rade 1/), keď v takom prípade pri ustálení zodpovednosti žalovaného v rade 1/ nemohol vychádzať z podmienok § 193 CSP. Hodnotiac však výsledky vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zodpovednosť žalovaného v rade 1/ na spôsobení škody bola preukázaná. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný v rade 1/ sa zúčastnil silvestrovskej zábavy v roku 2011 v stredisku Liptovia resort v Liptovskej Porúbke, z výpovede žalobcu a svedkov, čo žalovaný ani nepoprel, vyplýva, že v ten večer mal oblečenú bundu červenej farby, svedkovia I. C. a svedok M. J. potvrdili, že muž oblečený v červenej bunde mal dať prvý úder do tváre žalobcovi, že už v prípravnom konaní v trestnej veci vedenej proti žalovaným v rade 2/ a 3/ svedkovia I. C. (predtým Q.), X. V. a M. J. pri viacerých výsluchoch zhodne popisovali ako prvú útočiacu osobu muža v červenej bunde s čiapkou na hlave, teda od počiatku začatia trestného stíhania bol žalovaný v rade 1/ identifikovaný ako prvý útočník. Uvedené mali potvrdiť aj svedkovia P. Y. a C. Y. z udalostí, ktoré mala popisovať ich dcéra, že žalobca prišiel do konfliktu s mužom v červenej bunde s bielymi prúžkami, ktorých takto bol identifikovaný aj v trestnom spise z fotografií zažurnalizovaných v inkriminovanom čase. Aj žalobca pri prvom výsluchu v rámci trestného konania dňa 31.01.2012 identifikoval žalovaného v rade 1/ ako útočiaceho muža, ktorý bol v trestnom konaní hodnoverne rozpoznávaný. Svedkovia Ing. K. V. a manželka Y. až neskôr pri výsluchu svoju výpoveď doplnili, že v inkriminovanom čase sa žalovaný v rade 1/ nachádzal v stane spolu s nimi. Skutočnosť, že žalobca bol napadnutý žalovaným v rade 1/ pästou do tváre zodpovedá aj spôsobu zranenia, ktoré korešponduje so závermi znalca MUDr. Jána Drobču. Za daného stavu dospel k záveru, že zodpovednosť žalovaného v rade 1/ na spôsobení škody z titulu ublíženia na zdraví bola v konaní preukázaná.

5. Žalobu na náhradu škody vo vzťahu k žalovanému v rade 4/ v celom rozsahu zamietol, keďže v konaní nebola spoľahlivo preukázaná jeho zodpovednosť vo vzťahu k žalobcovi. Žalovaného v rade 4/ v rámci prípravného (trestného) konania neopoznal pri rekognícii žiaden z vypočutých svedkov. Za útočníka ho označil iba žalobca a svedkyňa I. C., ostatní v konaní vypočutí svedkovia uvedené tvrdenie popreli, resp. nevedeli sa spoľahlivo vyjadriť k okolnosti, či aj žalovaný v rade 4/ útočil na žalobcu.

6. Na základe ustálenia zodpovednosti žalovaných v rade 1/ až 3/ na náhradu škody spôsobenej ublížením na zdraví dospel k záveru, že žalobcom je dôvodne uplatnený a v konaní preukázaný nárok na zaplatenie náhrady škody titulom ušlého zisku podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca si v podanej žalobe uplatnil titulom ušlého zisku sumu 2 707,26 eur. Tento nárok zdôvodňoval nemožnosťou dosiahnuť zisk v období od 03.01.2012 do 31.03.2012, kedy mal vykonávať prácu pre obchodnú spoločnosť Hornonitrianske bane Prievidza a.s., prevádzkovateľa lyžiarskeho strediska SKI centrum Bačova roveň, Vyšná Boca na pozícii strojník lyžiarskeho vleku a obsluha zasnežovacích zariadení, a to v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaných v rade 1/ až 3/. Z potvrdenia, ktoré bolo vystavené SKI centrom Bačova roveň, Vyšná Boca vyplývajú konkrétne skutočnosti a to, že žalobca mal pre SKI centrum pracovať v období od 03.01.2012 do 31.03.2012 na pozícii strojník lyžiarskeho vleku a tiež pri obsluhu zasnežovacích zariadení, pričom práce by vykonával na živnosť pri priemernom mesačnom príjme v tomto období vo výške 950,- eur. Nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalovaných, že pokiaľ žalobca mal ukončenú živnosť ku dňu 08.11.2011, nemal spôsobilosť vykonávať uvedenú pracovnú pozíciu k deklarovanej dňu 03.02.2012. Žalobca spoľahlivo

vysvetlil, prečo živnosť mal zrušenú, keď v čase dojednávania výkonu jeho práce pre SKI centrum sa vedenie tohto centra malo neurčito vyjadrovať o tom, či budú práce vykonávať pracovníci ako živnostníci alebo budú v pracovnom pomere ako zamestnanci. Z výpovede svedkyne I. C. a M. J. bolo preukázané tvrdenie žalobcu o tom, že už pred zimnou sezónou 2011/2012 žalobca pracoval v dotknutom lyžiarskom stredisku u prevádzkovateľa, ktorý vystavil dané potvrdenie o vykonávaní týchto prác aj v ďalšej zimnej sezóne. Po škodovej udalosti po 01.01.2012 bolo už pre žalobcu bezpredmetné žiadať o vydanie osvedčenia o živnostenskom oprávnení, ktorým by prípadne preukázal, že spĺňal podmienky pre vykonávanie deklarovaných prác, keďže v dôsledku utrpených zranení a jeho práceneschopnosti už nebolo objektívne možné vykonávať akúkoľvek prácu. Preto dospel k záveru, že žalobcovi sa reálne jeho majetok v očakávanom rozsahu 950,- eur v období od 03.01.2012 do 31.03.2012 nezväčšil. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú výšku ušlého zisku, musel zohľadniť skutočnosť, že žalobcovi bolo zo strany Sociálnej poisťovne vyplatené nemocenské za obdobie práceneschopnosti od 01.01.2012 do 29.05.2012 vo výške 1 757,80 eur. Pokiaľ teda žalobca na základe podanej žaloby si uplatnil nárok na náhradu škody titulom ušlého zisku vo výške 2 707,26 eur, po odrátaní vyplateného nemocenského vo výške 1 757,80 eur, v rozdiely zaviazal žalovaných v rade 1/ až 3/ k povinnosti zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi titulom ušlého zisku sumu 949,46 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v rade 1/ v rozsahu výrokov II. a IV.. Namietal, že súd prvej inštancie predpoklady zodpovednosti za spôsobenú škodu - protiprávny úkony, škodlivý následok a príčinná súvislosť, ktoré musia byť splnené kumulatívne, vo vzťahu k zisteným skutočnostiam nesprávne vyhodnotil. Súd pri stanovení jeho zodpovednosti vychádzal výlučne z tvrdenia žalobcu a dvoch svedkov navrhnutých žalobcom, I. C. a M. J., pričom ostatné zistené rozhodujúce skutočnosti nesprávne vyhodnotil. Súd ignoroval skutkové tvrdenia štyroch nezávislých a nezaujatých svedkov - Ing. K. V., C. Y., P. Y. a I. C.. Svedkovia Ing. K. V., C. Y., P. Y. na pojednávaní dňa 06.11.2019 spoločne bez podstatných rozporov vo svojich výpovediach oproti výpovediam v trestnom konaní, ak aj vo vzájomnom porovnaní medzi nimi vypovedali, že v inkriminovanom čase sedeli spolu s ním vo vedľajšom stane a v čase, keď bol stále pri nich, prišla oznámiť dcéra dvoch z nich, že vonku nastal konflikt, ktorý išli následne spoločne urovnať. Svedok I. C. na pojednávaní dňa 06.11.2019 uviedol, že skutok, ktorý dobre videl, označil ako „strkanicu“, pričom svoju výpoveď doplnil, že účastníkom uvedenej „strkanice“ boli dve osoby. Na priamu otázku, či medzi tmavú farbu bundy druhého útočníka „strkanice“ radí aj červenú farbu, odpovedal - určite nie. Súd prvej inštancie neprihliadal na rozpornosť výpovede svedkyne I. C., ktorá na jednej strane jednoznačne tvrdila, že k úderu z jeho strany malo dôjsť z ničoho-nič, okamžite, po zodpovedaní otázky, ako dlho sú so žalobcom spolu, pričom na druhej strane na otázku žalovaného v rade 3/ uviedla, že úderu predchádzala „strkanica“, taktiež, keď sa vyjadřila, že v čase tvrdeného útoku bežala po pomoc „do chaty za pánom V.“, ktorá je v rozpore s výpoveďou svedkov Ing. K. V., C. Y., P. Y., ktorí zhodne uvádzali, že v čase incidentu sa spoločne nachádzali v stane spolu s ním. Uvedení svedkovia taktiež vypovedali, že oznamovateľom incidentu bola dcéra svedkov Y., pričom svedkyňa I. C. označuje za oznamovateľa incidentu seba. Taktiež je nedôveryhodná výpoveď svedkyne aj ohľadom spôsobu vedenia útoku, keď podľa záverov znaleckého posudku MUDr. Jána Drobča sa malo jednať o útok na pravú stranu líca, keďže je on pravák, logicky vychádza, že by to mala byť ľavá strana tváre. V rámci voľnej úvahy súdu a jednotlivých dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti dáva do pozornosti možnosť, ale aj povinnosť vysporiadať sa s dôveryhodnosťou výpovede vyslúchaných svedkov, keďže v prípade I. C. jedná sa o osobu blízku žalobcovi, jeho manželku (v čase údajného skutku ešte priateľku) a druhým svedkom je M. J., dlhoročný kamarát žalobcu. Naopak, ostatní štyria svedkovia (Ing. K. V., C. Y., P. Y., I. C.) nemajú k nemu žiadny blízky vzťah, na základe čoho by mohla vzniknúť pochybnosť o eventuálnej tendenčnosti. Svedka Ing. K. V. spoznal na silvestrovskej zábave v čase prejednávaneho skutku k I. C., ktorý hral na silvestrovskej zábave ako DJ, nemal žiadny vzťah. Poznal sa iba so svedkami C. Y. a P. Y., ktorý nemožno hodnotiť ani ako blízky. Navyiac, v priebehu rokov došlo k pretrhnutiu týchto väzieb. Keďže nebol účastníkom trestného konania, nemohol sa aktívne zapájať do výsluchu týchto svedkov a týmto zákonným spôsobom ovplyvňovať rozhodujúce skutočnosti, ktoré mu súd v prejednávanej veci priťažil a sú vyhodnocované v jeho neprospech. Súd prvej inštancie vychádzal z ustálenia jeho zodpovednosti na spôsobení škody aj z toho, že žalobca ho podrobne opísal v trestnom konaní. Nemožno preto hľadiť na takýto dôkaz ako relevantný, ktorý je navyše v rozpore s inými zistenými rozhodujúcimi skutočnosťami, keďže sa jedná o výpoveď tej istej osoby, ktorá v trestnom konaní vystupovala ako poškodený a v prejednávanej civilnej sporovej veci vystupuje ako žalobca. Skutočnosti tvrdené žalobcom je možné v civilnom procese použiť ako dôkaz v súlade s ust. § 195 ods. 1 CSP výlučne vtedy, ak sa dajú zistiť výsluchom žalobcu (strany) a iným spôsobom tieto skutočnosti nie je možné zistiť. Súd prvej inštancie nesprávne ako podstatnú

skutočnosť označil, že svedkovia v trestnom konaní uviedli, že útočiaca osoba na žalobcu mala mať červenú bundu. Vzhľadom k tomu, že ani nepopieral, že aj on mal v inkriminovanom čase na sebe červenú bundu, súd jeho osobu vyhodnotil ako prvoútočníka. V prejednávanej civilnej spore, a to ani v rámci trestného konania, nebolo zisťované a preukázané, či bol jedinou osobou, ktorá v daný večer mala červenú bundu, keď vždy popieral, že by sa dopustil útoku na žalobcu. Z výpovedí svedkov nepochybne vyplynulo, že silvestrovskej zábavy sa zúčastnili desiatky osôb, pričom červená bunda bez bližších špecifikácií nie je výnimočná farba, ktorú mohla mať niektorá iná osoba, odlišná od neho. Žalobca v tomto smere žiadne dokazovanie nenavrhol. Súd odkazoval na výpoveď svedkyne P. Y. v trestnom konaní, ktorá vypovedala, že jej dcéra dobehla do stanu oznámiť, že vonku sa strhla bitka, že sa bije žalobca s kamarátom v červenej bunde s pásikom. Súdom prvej inštancie však bolo opomenuté, že nikdy sa neprezentoval a nesprával ako kamarát žalobcu a dcéra týchto svedkov, známa miestnych pomerov, by ho ako kamaráta nikdy neoznačila. Preukázať, že za protiprávny úkon je zodpovedný, je úlohou žalobcu, ktorých dôkazné bremeno ohľadom tohto tvrdenia neunesol. Tvrdí, že v inkriminovanom čase nebol jedinou osobou, ktorá mala na danom mieste a v danom čase červenú bundu, čo preukazuje priloženou fotodokumentáciou, ktorú získal až potom, keď sa oboznámil s prekvapivým rozhodnutím a odôvodnením súdu prvej inštancie, na ktorej sa nachádzajú aj ďalšie dve osoby majúce červenú bundu, dokonca s inofarebnými pásikmi na nej. Pokiaľ súd odkazoval na hodnovernú kresbu žalobcu, ktorý popísal jeho ako útočníka, tento argument nemôže mať tak silnú povahu, nakoľko nie je vylúčené, aby žalobca predtým videl jeho fotografiu a preto nie je ani možné, aby v takom zlomku momentu, ako ho opisuje žalobca, si tento mohol zapamätať toľko detailov. Nestotožňuje sa ani s argumentáciou súdu prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia ohľadom vyhodnotenia, že nebol odsúdený z dôvodu, že Ústavný súd SR uznesením z 23.04.2014 sp.zn. Pl.ÚS 4/2014 zamietol návrh generálneho prokurátora na vydanie súhlasu na jeho trestné stíhanie. Nad uvedenou úvahou súdu vyslovuje nesúhlas, nakoľko pri rešpektovaní zásady prezumpcie nevinoty nie je možné vysloviť premisu tak, ako ju formuloval súd prvej inštancie. Jednotliví sudcovia ÚS SR výsledky vyšetrovania vyhodnotili tak, že tu neexistuje ani odôvodnená miera pravdepodobnosti, že by sa mal dopustiť skutku, za ktorý ho súd prvej inštancie uznal zodpovedným, pričom Ústavný súd SR, ako aj súd prvej inštancie, vychádzali z rovnakého skutkového a dôkazného stavu zisteného v predprípravnom trestnom konaní. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca preukázal podmienky vzniku nároku na náhradu škody titulom ušlého zisku podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka vzhľadom na skutkové zistenia na základe výsledkov vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie nesprávne rozhodol aj o náhrade trov konania, keďže za procesný úspech žalobcu zarátal aj plnenie na náhradu škody titulom bolestného, vo vzťahu ktorému bolo konanie zastavené pre späťvzatie. Poukazuje aj na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v súvislosti s aplikáciou § 257 CSP, keď pred aplikáciou tohto ustanovenia neumožnil stranám, aby sa k nej vyjadrili. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v časti výrokov II. a IV. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby zmenil výrok II. tak, že žalobu voči nemu vo vyššom rozsahu zamietla a zmenil výrok IV. tak, že mu priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v rade 2/. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca preukázal, že v dňoch od 03.01.2012 do 31.03.2012 mal spôsobilosť vykonávať práce na živnosť v pozícii strojníka lyžiarskeho vleku v SKI centrum Bačova roveň. Z výsledkov dokazovania vyplýva, že žalobca mal ukončenú živnosť ku dňu 08.11.2011, pričom pokiaľ by na základe jeho tvrdení, že splnil všetky náležitosti a odhlásil by živnosť spolu s doručením výpisu z registra trestov hneď prvý pracovný deň roku 2012 (teda 02.01.2012), nemal žiadnu záruku, že by mu bolo osvedčenie o živnostenskom oprávnení vydané do 03.01.2012, kedy mal prácu na živnosť už začať vykonávať. Ak podľa jeho tvrdenia už po novom roku mali začať fungovať všetky zasnežovacie zariadenia a bolo potrebné, aby nastúpili všetci, ktorým bol prisľúbený výkon prác na živnosť v stredisku, je nepravdepodobné, že by stredisko čakalo na žalobcu, kým si živnosť vybaví. Argumentácia súdu, že žalobca nemohol vedieť, v akom právnom vzťahu bude v stredisku vykonávať prácu, sa javí ako nesprávna a rozporná. Samotné potvrdenie SKI centra Bačova roveň bolo vydané až dňa 20.12.2013, čiže s výrazným časovým odstupom a žalobca potvrdil, že nemal žiadne písomné potvrdenie pred nástupom na výkon prác na živnosť. Dodatočné doloženie potvrdenia s odstupom skoro dvoch rokov sa javí ako účelové. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť tak, že odvolací súd žalobu voči žalovaným v rade 1/ až 4/ v celom rozsahu zamietne.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v rade 3/. Má zato, že v konaní nebol preukázaný žiadnym spôsobom protiprávny úkon na jeho

strane. Podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12.03.2019 č.k. 1To/106/2018-1011, na základe ktorého bol uznaný vinným. Taktiež sa domnieva, že žalobca nepreukázal predpoklady vzniku nároku na náhradu škody titulom ušlého zisku a v tomto smere dôkazné bremeno neunesol. Z predloženého potvrdenia SKI centrum Bačova roveň z 20.12.2013 nevyplýva, aký mal mať žalobca príjem v predmetnom zariadení, či príjem mal mať v hodinovej sadzbe alebo paušálnej odplate, že v čase, keď mal nastúpiť na výkon práce, živnostníkom nebol. Priznané plnenie nemal súd krátiť len o vyplatené nemocenské dávky, ale mal odrátať aj daň z príjmu na základe zákona č. 595/2003 Z.z.. Nesprávne súd prvej inštancie rozhodol aj vo výroku o trovách konania, keď nezohľadnil, že náhradu škody na zdraví vo výške 1 414,80 eur uhradil žalobcovi žalovaný v rade 2/, na čo súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania neprihliadal. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

10. Žalovaný v rade 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v rade 1/ uviedol, že sa stotožňuje s názorom v odvolaní, že predpoklady zodpovednosti za škodu žalobcom neboli preukázané a žalobca nepreukázal ani podmienky vzniku nároku na náhradu škody titulom ušlého zisku, ktorý je možné považovať za hypotetický.

11. Žalovaný v rade 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných v rade 2/ a 3/ uviedol, že odôvodnenie odvolania žalovaného v rade 2/ a 3/ podporuje skutkové a právne závery, ktoré podrobne opisoval aj on vo svojom odvolaní, pričom sa prikláňa k tvrdeniam žalovaného v rade 2/ a žalovaného v rade 3/ v časti, ktorá neodporujú dôvodom jeho odvolania.

12. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podali včas strany sporu (§ 362 ods. 1 CSP), v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý na základe podaného odvolania žalovaného v rade 1/ v časti výroku II. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu na uloženie povinnosti žalovaného v rade 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 949,46 eur zamietol. V časti výroku II., v ktorej boli žalovaní v rade 2/ a 3/ zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 949,46 eur, vo výroku IV. v časti, v ktorej priznal žalobcovi proti žalovanému v rade 3/ náhradu trov konania v rozsahu 14,72% a vo výroku VI. na základe dopĺňacieho rozsudku, ktorým žalobcovi voči žalovanému v rade 2/ nárok na náhradu trov nepriznal, rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III., odvolaním nenapadnutý, zostáva nedotknutý.

13. Záver súdu prvej inštancie, ktorý na základe výsledkov vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu zaviazal žalovaných v rade 2/ a 3/ k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu škody titulom ušlého zisku vo výške 949,46 eur na základe podmienok zodpovednosti za spôsobenú škodu podľa § 420 ods. 1 v spojení s podmienkami uvedenými v § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 193 CSP, je vecne správny. Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na skutkové zistenia súdu prvej inštancie konštatované v bodoch 9. až 13. a ich vyhodnotenia v bodoch 29. až 32., s ktorými sa súd plne stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný v rade 2/ v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš sp.zn. 3T/2/2016, na základe rozsudku z 22.02.2016 bol uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 TZ a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ v spolupáchateľstve podľa § 20 TZ, za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 32 mesiacov, ktorého výkon súd podmiennečne odložil a uložil skúšobnú dobu vo výmere 24 mesiacov. Zároveň mu uložil povinnosť v skúšobnej dobe nahradiť poškodenému I. C. spôsobenú škodu vo výške 1 414,80 eur, ktorú žalobcovi uhradil. V uvedenom trestnom konaní rozsudkom z 20.06.2018 bol žalovaný v rade 3/ uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ v spolupáchateľstve podľa § 20 TZ, za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorého výkon súd podmiennečne odložil a uložil skúšobnú dobu vo výmere 2 roky. Žalovaní v rade 2/ a 3/ sa dopustili konania, na základe ktorého došlo k ublíženiu na zdraví žalobcu spôsobom a v rozsahu, ako podrobne bolo uvedené v znaleckom posudku č. 6/2012 z 17.04.2012 znalca z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie chirurgia MUDr. Jána Drobču, z ktorého súd v trestnom konaní, ako aj v tomto civilnom

sporovom konaní vychádzal, ako je podrobne konštatované v bode 12. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

15. Ak naplnilo konanie škodcu zároveň znaky trestného činu, za ktorý bol právoplatne odsúdený, je súd v civilnom sporovom konaní (§ 193 CSP) odsudzujúcim výrokom trestného rozsudku (výrokom o vine) viazaný. V rozsahu, v akom sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň dôležitými okolnosťami pre rozhodnutie o náhrade škody, je daná viazanosť trestným rozsudkom (R 27/1979, R 27/1977).

16. V danom prípade zodpovednosť žalovaných v rade 2/ a 3/ na spôsobení škody - ublíženia na zdraví žalobcu v konaní bolo jednoznačne preukázané, súd prvej inštancie správne vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, keďže skutok, za ktorý boli žalovaní v rade 2/ a 3/ právoplatne odsúdení v trestnom konaní, je v priamej súvislosti s uplatnením nároku na náhradu škody v tomto civilnom sporovom konaní, na základe solidárnej zodpovednosti obidvoch žalovaných v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

17. Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením skutkových zistení súdu prvej inštancie v bodoch 29. až 31., na základe ktorých vyvodil, že žalobca na základe dôkaznej iniciatívy predpoklad vzniku nároku na náhradu škody podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka - ušlého zisku, v konaní preukázal.

18. Ušlý zisk sa v súlade s konštantnou judikatúrou súdov definuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh veci dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, alebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu veci (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Odvolací súd odvolacie námietky žalovaných v rade 2/ a 3/, že potvrdenie z 20.12.2013, vystavené prevádzkovateľom Hornonitrianske bane Prievidza a.s., SKI centrum Bačova roveň, je neurčité a nezrozumiteľné a že bolo vydané s odstupom dlhšieho času, kedy došlo k spôsobeniu škody, odvolací súd nepovažoval za relevantné. Zo spisového materiálu vyplýva, že žalobca uplatnil nárok na náhradu škody na súde žalobou podanou dňa 23.12.2013. Je preto možno považovať za logický postup žalobcu, ak pred podaním žaloby na náhradu škody v civilnom sporovom konaní si v záujme preukazovania predpokladov nároku na náhradu škody zabezpečoval podklady v záujme úspešnosti uplatneného nároku. Z obsahu potvrdenia je zrejmé, že žalobca pre uvedenú spoločnosť mal vykonávať práce na živnosť od 03.01.2012, na akej pozícii a že to súviselo so sezónnou prácou pre uvedenú spoločnosť. Žalobca aj ďalšími svedeckými výpoveďami preukázal svoje tvrdenia o tom, že pre uvedenú spoločnosť takúto sezónnu prácu v minulosti už za odmenu vykonával a že aj takýto postup pri zabezpečovaní práce na živnosť bol v minulosti bežný. Je zrejmé, že v dôsledku poškodenia zdravia konaním žalovaných v rade 2/, 3/, nemohol uvedené práce v období od 03.01.2012 do 31.03.2012 pre uvedenú spoločnosť vykonávať, keďže v uvedenom období bol práceneschopný a poberal iba nemocenské dávky. Odmenu za predpokladané práce odvolací súd v súlade s vyhodnotením v bode 31. považoval za primeranú, zodpovedajúcu druhu a času výkonu takejto práce. Z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., v uloženej povinnosti žalovaných v rade 2/ a 3/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi náhradu škody titulom ušlého zisku sumu 949,46 eur, ako vecne správny potvrdil.

19. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil vo výroku II. v časti, v ktorej zaviazal žalovaného v rade 1/ k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu škody titulom ušlého zisku, nakoľko dospel k záveru, že na základe skutkových zistení súdu prvej inštancie žalobca predpoklad vznik nároku na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ nepreukázal.

20. Podľa teórie dôkazného bremena v kontradiktórnom civilnom súdnom konaní, základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj

„non liquet“ (nie je jasné), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru, či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze (porovnaj Karel Svoboda, Dokazování, str. 37 a nasl.). Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (Macúr Jozef, Důkazní břemeno v Civilním soudním řízení, 1. vydání Brno, Masarykova univerzita v Brně, 1995).

21. V zmysle § 191 ods. 1 CSP súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

22. V zmysle § 191 ods. 2 CSP vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

23. Zatiaľ čo časť citovaného ustanovenia § 191 ods. 1 CSP pred bodkočiarkou možno považovať za jednu z podmienok realizácie ústavného princípu nezávislosti súdu zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, časť tohto ustanovenia za bodkočiarkou smeruje k ústavnému princípu rovnosti účastníkov zakotvenej v čl. 37 ods. 3 Listiny. Akýmsi korelátom ústavného princípu nezávislosti súdu je teda rovnako ústavne zakotvená povinnosť postupovať na báze tejto jeho nezávislosti tak, aby nedošlo k narušeniu rovného postavenia strán v konaní. Tak sa môže stať práve tým, že súd síce vykoná celú radu dôkazov, pritom prihliadne len k niektorému z nich a učiní len tieto dôkazy predmetom svojich úvah a hodnotení, zatiaľ čo iné dôkazy síce konštatuje, uvedeným predmetom úvah a hodnotenia sa však vôbec nestane. Pojem „prihliadnutia“ možno pritom zmysluplne chápať v jeho pojmovom význame len tak, že súd je povinný každý dôkaz, ktorý vykoná, predmetom svojich úvah a hodnotenia urobiť. Ak sa tak nestane, zaťažuje svoje rozhodovanie prejavom ľubovôle.

24. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania v súlade s podmienkami uvedenými v § 191 ods. 1,2 CSP, ako aj z vyššie uvedenej teórie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva.

25. Predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti fyzických a právnických osôb podľa § 420 ods. 1 sú:

- porušenie právnej povinnosti,
- vznik škody,
- existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a
- zavinenie.

26. Porušenie právnej povinnosti ako predpoklad občianskoprávnej zodpovednosti sa neprezumuje, ale musí byť poškodeným preukázané. V civilnom sporovom konaní je úlohou žalobcu preukázať, že došlo k určitému skutku, z ktorého je vyvodzovaná zodpovednosť žalovaného za protiprávny úkon. Posúdenie, či preukázaný skutok je protiprávnym jednaním, je posúdením právnym, ktorý náleží súdu. Poškodený preukazuje skutkové okolnosti, ktoré po právnej stránke hodnotí súd.

27. Zavinenie (tzv. subjektívny predpoklad zodpovednosti) je chápané ako psychický vzťah škodcu k vlastnému protiprávnemu konaniu, tak ku škode, ktorá je výsledkom tohto protiprávneho konania. Zavinenie má zložku intelektuálnu (rozumovú vedomosť) a zložku voľnú (ovládaciú). Podľa prítomnosti rozumového (intelektuálneho) a voľného (určovacieho) prvku sa rozlišuje medzi konaním úmyselným a konaním z nedbanlivosti.

28. Ustanovenie § 420 predpokladá (prezumuje) zavinenie vo forme nevedomej nedbanlivosti; tu nepreukazuje poškodený. Zákon vychádza z toho, že dospelý, duševne zdravý človek má natoľko vyvinuté psychické schopnosti, že je schopný rozoznať následok svojho konania a svoje konanie ovládnuť, príp. od nej upustiť. Ohľadom úmyselného konania škodcu má však dôkazné bremeno poškodený.

29. Závery vyjadrené súdom prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia rozsudku odvolací súd vyhodnotil ako nekonzistentné a nezodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania. Je zrejmé, že žalovaný

v rade 1/ nebol trestne stíhaný a nebolo proti nemu vedené trestné konanie k popísanému skutku, ku ktorému došlo dňa 01.01.2012 asi o 02.00 hod. v Liptovskej Porúbke pre objektom centrálnej chaty rekreačného strediska Liptovia rezort, keďže Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 23.04.2014 sp.zn. Pl.ÚS 4/2014 zamietol návrh generálneho prokurátora na vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Okresného súdu Bardejov JUDr. T. T. - žalovaného v rade 1/. Za dôvodné považoval odvolací súd námietky žalovaného v rade 1/ v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, že súd prvej inštancie vzal na zreteľ pri ustálení zodpovednosti jeho osoby za spôsobenú škodu na dôkazy vykonávané v prípravnom (trestnom) konaní, v ktorom účastný nebol a nemohol podávať prípadné námietky vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, niektorých svedkov, príp. listinným dôkazom. Preto bolo povinnosťou žalobcu, ak chcel byť v tomto civilnom sporovom konaní vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ úspešný, predkladať také tvrdenia a dôkazy, ktorými by jednoznačne predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného v rade 1/ na spôsobení škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preukázal. V tomto smere žalovaný v rade 1/ správne poukázal na skutočnosť, že tak v trestnom konaní, ako aj v tomto civilnom sporovom konaní nedošlo k stotožneniu všetkých osôb, ktoré sa silvestrovskej zábavy dňa 01.01.2012 v uvedenom rekreačnom stredisku Liptovia rezort v obci Liptovská Porúbka zúčastnili, resp. ktorí sa nachádzali na mieste a v čase daného incidentu, a teda v tejto súvislosti nebolo vyvrátené tvrdenie žalovaného v rade 1/, že aj viaceré osoby na danom mieste sa nachádzajúce mohli mať oblečenú červenú bundu. Súd prvej inštancie pri stotožnení žalovaného v rade 1/ ako osoby, ktorý mal dať prvý úder žalobcovi päťou do tváre a spôsobiť mu zranenia, v dôsledku ktorých si vyžiadalo PN, mal potvrdiť iba žalobcu, súčasná manželka I. C. (v čase incidentu jeho priateľka) a kamarát M. J., pričom z týchto výpovedí vyplýva, že prvý úder mal smerovať od muža v červenej bunde. Naproti tomu vypočutí svedkovia na pojednávaní Ing. K. V., P. Y., jej manžel C. Y. jednoznačne potvrdili, že potom, ako dcéra manželov Y. im povedala, že vonku došlo k incidentu, žalovaný v rade 1/ nemohol žalobcu napadnúť a nebol prítomný fyzického incidentu medzi ním a žalobcom, pretože v tom čase spoločne sedeli v stane. Navyše, podľa výpovede svedka C. Y., pokiaľ jeho dcéra dobehla do stanu a oznámila im, že niekto sa vonku bije, malo sa jednať o kamaráta pána C. v červenej bunde s bielymi prúžkami. Uvedené tvrdenie nebolo v priebehu konania vysvetlené, keďže žalovaný v rade 1/ poprel, že by žalobcu predtým poznal a že by boli v priateľskom vzťahu. V tomto smere odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v rozpore s podmienkami uvedenými v § 191 CSP považoval za dôveryhodnú výpoveď svedkov - I. C. a M. J., ktorí sú v príbuzenskom a priateľskom vzťahu k žalobcovi, keď na druhej strane svedecké výpovede K. V., P. Y., C. Y., ako aj DJ I. C., ktorí jednoznačne potvrdili, že žalovaný v rade 1/ sa tohto incidentu nezúčastnil, vyhodnotil v jeho neprospech. V bode 34. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie taktiež v neprospech žalovaného v rade 1/ vyhodnotil výpovede svedkov Ing. K. V. a manželov Y., keď konštatoval, že títo pri pôvodnom výsluchu v trestnom konaní „neuvádzali nič o tom, že v čase incidentu bol v stane žalovaný v rade 1/“, keď až podaním doručeným vyšetrovateľovi 18.05.2012 bola „doplnená“ ich výpoveď o uvedenú skutočnosť. Z hľadiska hodnotenia týchto okolností teda vyplýva, že zrejme vyšetrovateľ pri prvom výsluchu svedkov sa na túto skutočnosť nezameral, až neskôr došlo k doplneniu výpovede svedkov o zisťovanie skutočností, kde sa v čase incidentu nachádzal žalovaný v rade 1/ a je možné predpokladať, že aj zistenia po prvotných úkonoch v trestnom konaní boli podkladom k tomu, či Ústavný súd Slovenskej republiky dá alebo nedá súhlas žalovaného v rade 1/ na trestné stíhanie. Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s vyhodnotením skutkových zistení súdom prvej inštancie, že v prípade žalobcom tvrdného úderu vedeného žalovaným v rade 1/ päťou do tváre žalobcu, by mali spôsobiť zranenia, ktoré korešpondujú aj so závermi znalca MUDr. Jána Drobču v znaleckom posudku č. 6/2012 z 17.04.2012. Znalec v znaleckom posudku konštatoval, že v prípade útoku útočníka na hlavu došlo u žalobcu ako poškodeného k otrasu mozgu s pretrvaním bolesti hlavy v rámci možného postkomočného syndrómu po otrase mozgu, pomliaždenie tváre s opuchom, s krvným výronom v jarmovej oblasti obojstranne s odreninou vpravo, pomliaždenie očnej guľe vpravo s pouhrazovou poruchou zorného poľa vpravo, dvojitém videním s podozrením na krvný výron za očnou guľou a možným poškodením zrakového nervu retrobulvárne. Uvedený záver však nekorešponduje so závermi trestného rozsudku z 22.02.2016 sp.zn. 3T/2/2016, ktorým bol žalovaný v rade 2/ P. Y. uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 01.01.2012 približne o 02.00 hod. v rekreačnom stredisku Liptovia rezort v obci Liptovská Porúbka, okres Liptovský Mikuláš, počas silvestrovskej zábavy spolu s T. E. napadol I. C., a to tak, že potom, ako dotiahol I. C. (žalobcu) pred objekt centrálnej chaty, kľakol si na neho v oblasti hrudníka a touto päťou opakovane udieral do oblasti hlavy, pritom T. E. ho kopal do celého tela, čím P. Y. spôsobil I. C. otras mozgu s pretrvávaním bolesti hlavy v rámci postkomočného syndrómu, v dôsledku čoho toto zranenie obmedzilo obvyklý spôsob života I. C. podľa záverov znaleckého posudku od 01.01.2012 do 29.05.2012. Z uvedeného je zrejme, že žalobca bol práceneschopný v dôsledku poškodenia zdravia

konaním žalovaného v rade 2/, ktorý spôsobom vedenia útoku zapríčinil zranenia žalobcu v oblasti hlavy tak, ako bolo konštatované v znaleckom posudku č. 6/2012 MUDr. Jána Drobču a pre ktorý bol žalovaný v rade 2/ uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví. Súd prvej inštancie preto nesprávne vyhodnotil uvedené skutkové zistenia, ak dospel k záveru, že v dôsledku konania žalovaného v rade 1/ - úderu päšťou, ktoré v civilnom sporovom konaní nebolo ani preukázané, bolo spôsobené poškodenie zdravia žalobcu, v dôsledku ktorého bol práceneschopný.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutkových zistení súdom prvej inštancie odvolací súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané žiadne protiprávne konanie žalovaného v rade 1/ vo vzťahu k skutkovým okolnostiam tvrdeným žalobcom v podanej žalobe pri preukazovaní predpokladov vzniku nároku na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na základe čoho odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobu na uloženie povinnosti žalovaného v rade 1/ zaplatiť žalobcovi náhradu škody ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v rade 1/ vo vzťahu k žalobcovi bol v spore úspešný, v zmysle § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP mu priznal nárok na náhradu trov (prvostupňového a odvolacieho) konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Za správne považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v rade 3/, keď žalobcovi priznal podľa § 255 ods. 2 CSP nárok na náhradu trov podľa pomeru úspechu v spore v rozsahu 14,72%, keď vychádzal zo zásady úspechu strán v spore. Pokiaľ na základe dopĺňacieho rozsudku žalobcovi voči žalovanému v rade 2/ nárok na náhradu trov nepriznal, závery súdu prvej inštancie neboli stranami sporu v odvolacom konaní namietané.

32. O trovách odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu voči žalovaným v rade 2/ a 3/ odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)